

LBRIS

We know
books

TEZAUURUL CU POVEȘTI

CUPRINS

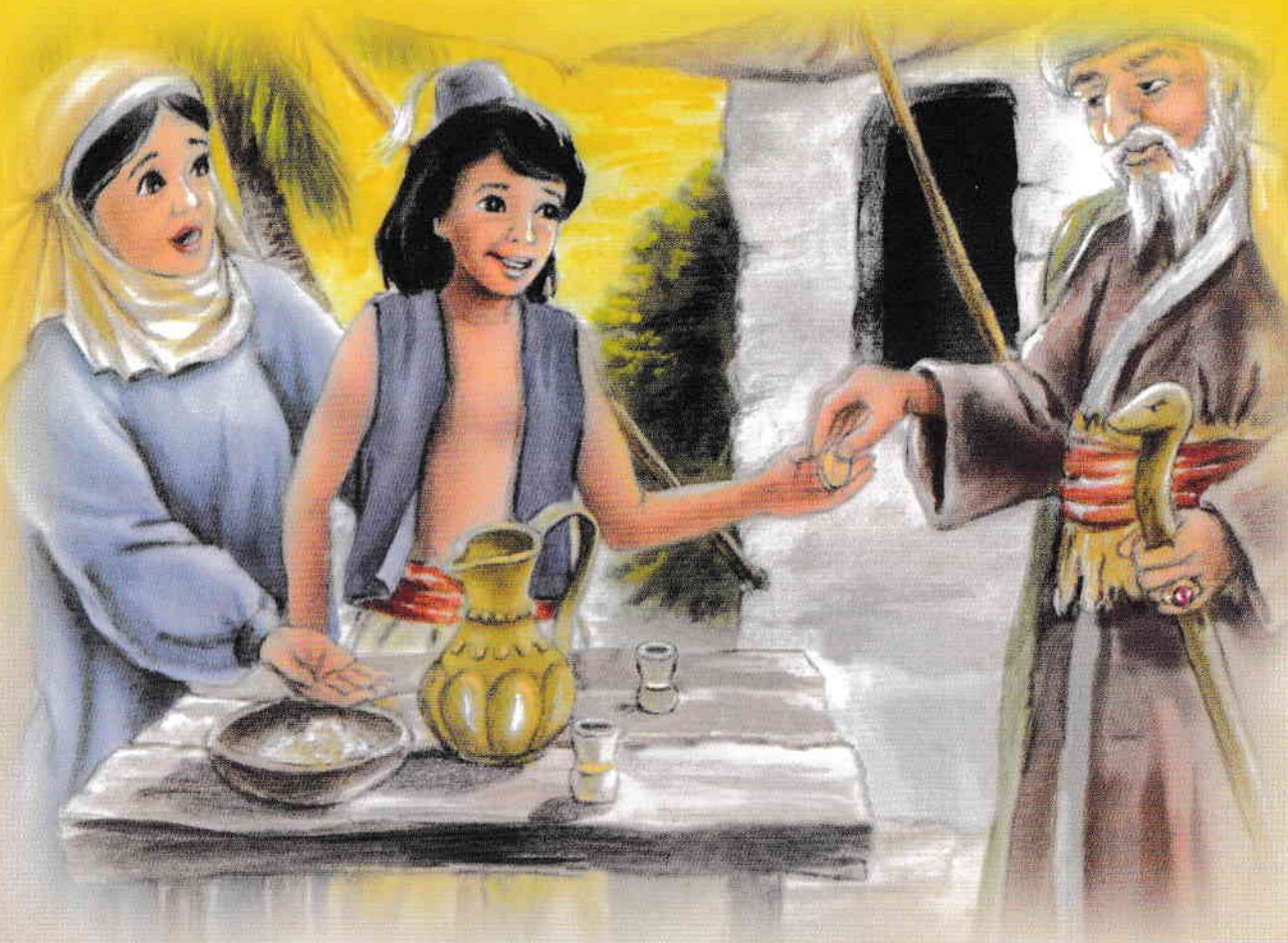
Aladin și lampa fermecată	6
Albă-ca-Zăpada.....	12
Apa vieții.....	22
Cenușăreasa.....	30
Crăiasa albinelor	38
Degețica	46
Duhul din sticlă.....	56
Fata cu vorbe de diamant	62
Fetița cu chibrituri.....	70
Frumoasa și Bestia	76
Gâsca de aur.....	86
Hainele cele noi ale împăratului	94
Hansel și Gretel.....	102

Jack și vrejul de fasole	110
Așterne-te, măsuța mea	116
Mica Sirenă	128
Motanul încălțat	134
Muk cel mic	142
Muzicanții din Bremen	154
Petrică și lupul.....	158
Rătușca cea urâtă.....	162
Prințesa și bobul de mazăre.....	170
Scufița Roșie	176
Sindbad, marinarul	182
Soldatul de plumb	190
Tom Degețel.....	196
Moșmondica și prințul	204

A fost odată ca niciodată un băiat sărac pe nume Aladin, care trăia pe tărâmul hărăzit sultanilor. Într-o zi, pe când se juca cu prietenii săi, băiatul observă un vrăjitor musulman îmbrăcat cu straie tare frumoase, dintr-un material scump. Probabil că a zăbovit mai mult cu privirea asupra lui, căci vrăjitorul îl întrebă:

- Ce spui, băiete, ți-ar plăcea să câștigi niște monede?
 - Bineînțeles, domnule. Spuneți-mi cu ce trebuie să vă ajut.
 - Vei veni cu mine să căutăm o lampă veche ascunsă într-o peșteră plină cu bogății. Eu nu vreau decât să pun mâna pe lampă, iar de mă vei ajuta, îți voi da ție toate bogățiile din peșteră.
 - Să mergem degrabă; sunt dornic să vă ajut! răspunse Aladin.
- Ajunși la peșteră, văzură o piatră imensă care bloca intrarea.

Vrăjitorul îi spuse lui Aladin că va trebui să rostească o formulă magică pentru a putea intra. Copilul era însă preocupat de lacul din apropiere, lângă care merse degrabă să se zbenguiască, fără să bage de seamă că formula fusese rostită și că ușa se deschidea.

Vrăjitorul i-a dat un inel fermecat care să îl protejeze de toate relele, iar apoi l-a invitat să intre în peșteră:

– Acum caută lampa, după cum ne-am înțeles !

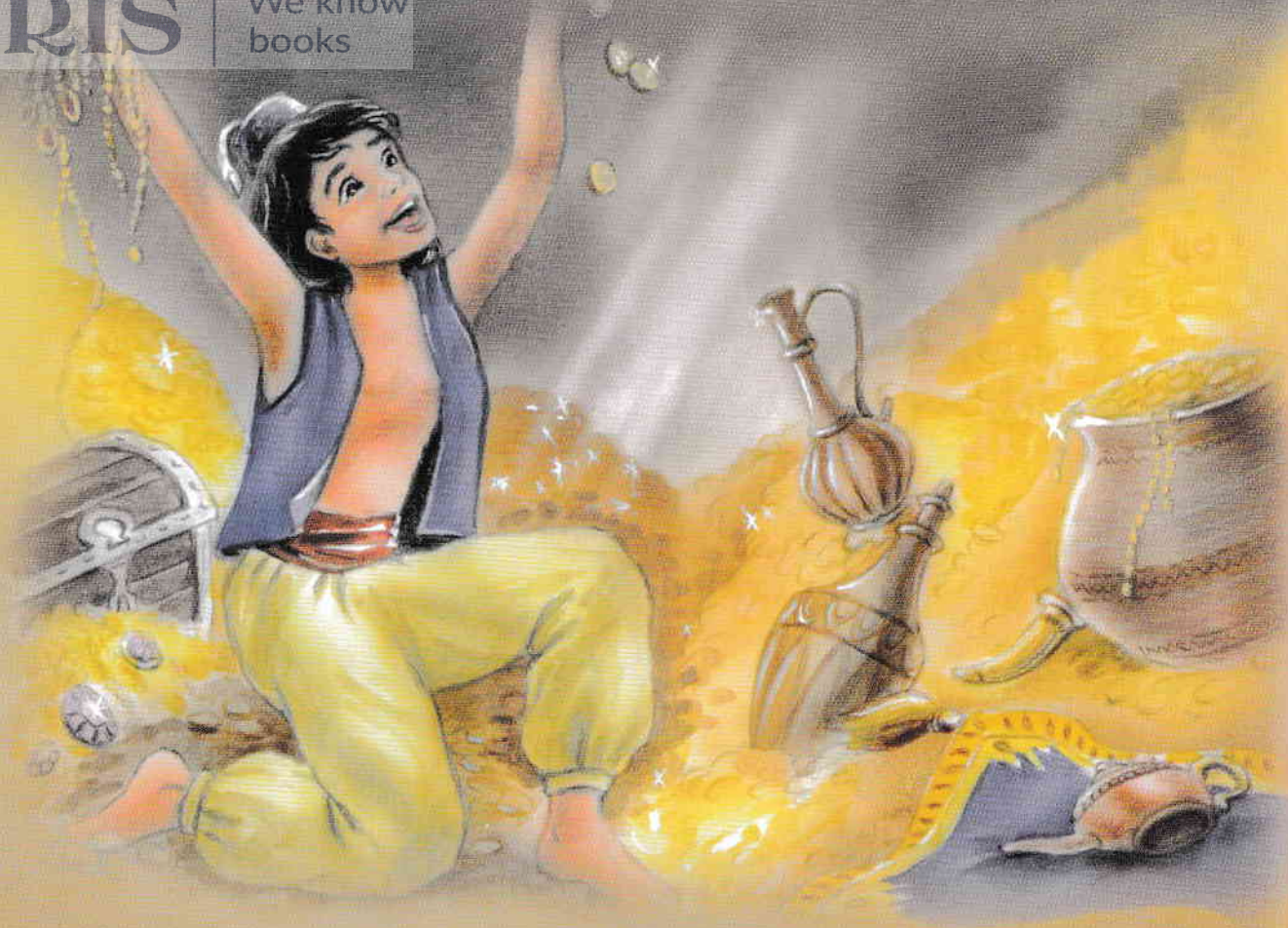
Băiatul o găsi numaidecât, dar se miră când o văzu atât de veche și ruginită și se gândi că ea trebuie să aibă oarece puteri, altfel vrăjitorul n-ar ține atât de mult să o aibă. După ce puse mâna pe ea, se rugă de vrăjitor să-l ajute la ieșire, dar acesta îi striga:

– Aruncă-mi lampa, iar apoi te voi ajuta.

Băiatul se cam codea, iar vrăjitorul își pierdea răbdarea.

– De nu mi-o arunci degrabă, vei pieri în această peșteră cu lampă cu tot! îl amenință.

Cum nu văzu niciun semn din partea lui Aladin, omul rosti niște formule magice care blocară intrarea în grotă. Băiatul se sperie și țipă cât îl ținură plămâni după ajutor, iar apoi începu să-și frece deznădăjduit mâinile. În acel moment, văzu un duh ieșind din inel.

– Eu sunt duhul inelului și datoria mea este să îndeplinesc dorința celui care poartă acest inel. Spune-mi așadar care îți este dorința.

– Aș vrea să ajung degrabă acasă, rosti copilul cu ochii în lacrimi.

– Așa să fie!

Nici nu apucă duhul să rostească bine cuvintele, că Aladin se și trezi acasă ținând lampa într-o mână și inelul în cealaltă. Aladin fu într-adevăr inspirat când luă lampa cu el, căci pe când o ștergea de praf, un duh asemănător cu cel al inelului ieși din aceasta.

– Eu sunt duhul lămpii. Comandă-mi orice și eu îți voi îndeplini de-ndată toate dorințele!

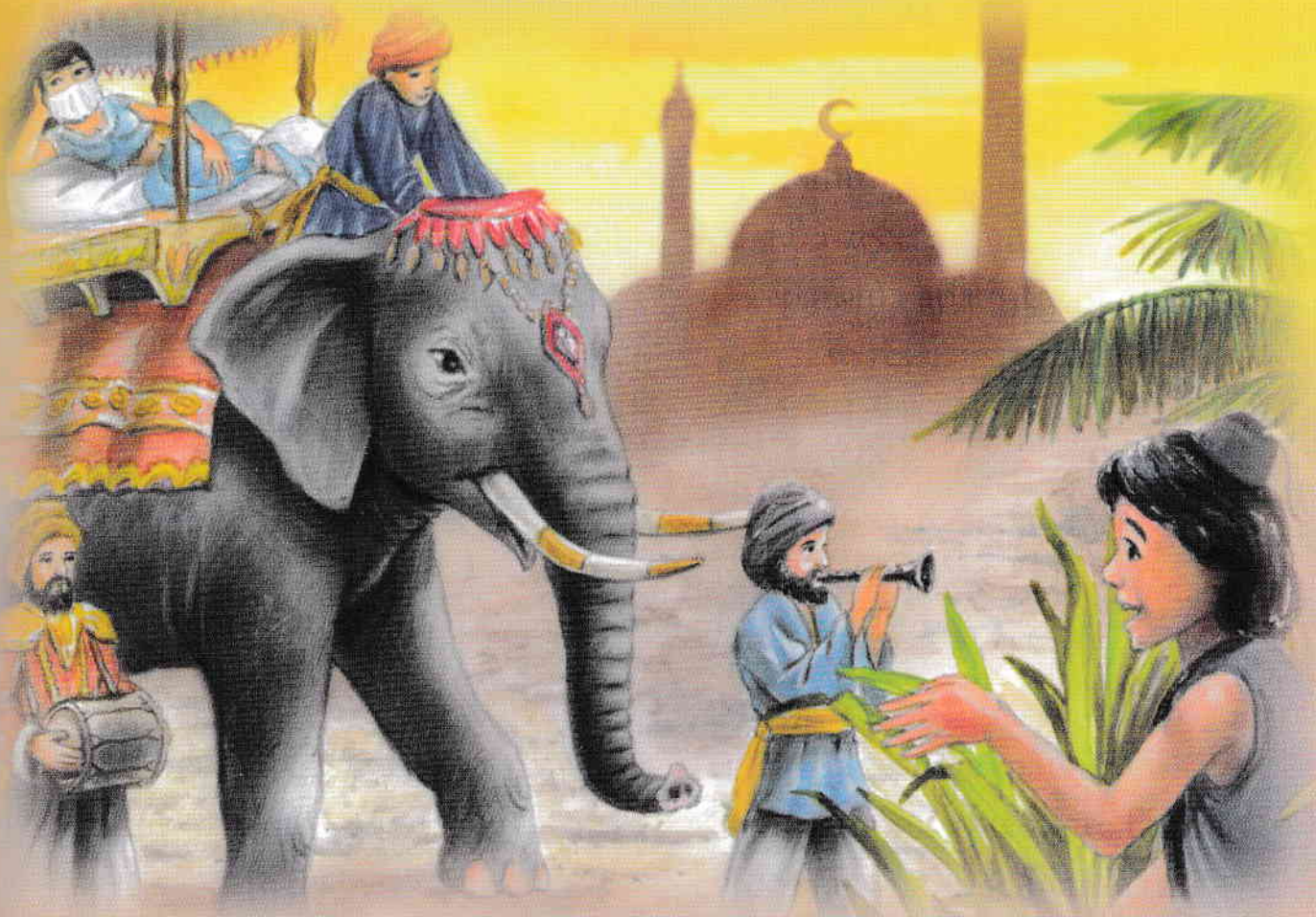
LEBRIS | we have new books
— Dacă îți stă în putere, fă-ne bogați pe mine și pe mama.

Mi-aș dori mult haine scumpe și o casă nouă și frumoasă, asemeni unui palat, în loc de această cocioabă și multe giuvaeruri pentru mama, căci pe toate le-a vândut sărăcuța, să avem bani.

— Îți voi face pe plac, stăpâne.

Au trecut astfel câțiva ani la rând. Totul mergea extrem de bine pentru Aladin și mama sa. Era suficient ca unul dintre ei să rostească o dorință că aceasta era îndeplinită.

Într-una dintre zile, trecând prin bazarul în care îl întâlni pe vrăjitor în urmă cu câțiva ani, o zări pe fata sultanului. Rămase impresionat când o văzu atât de frumoasă. Își luă inima-n dinți și porni spre castelul sultanului pentru a-și încerca norocul. Spre surprinderea lui, sultanul îl consideră un tânăr cu maniere destul de alese și destul de avut pentru fiica lui, așa că le dădu binecuvântarea. Cei doi se căsătoriră și se mutară în palatul lui Aladin.

LIBRIS | with the books
Într-o zi, pe când prințesa se afla singură, primi vizita unui negustor.

– Schimb lampe noi cu lampe vechi, ruginite!

Tânăra nevastă a lui Aladin ieși degrabă cu lampa veche, al cărei secret nu-l cunoștea și o schimbă cu una nouă.

– Mulțumesc. Veți fi foarte mulțumită de noua lampă, la fel și soțul dumneavoastră, vă asigur! îi spuse omul zâmbind viclean.

Acest negustor viclean nu era nimeni altul decât vrăjitorul cel rău care de zece ani aștepta ocazia potrivită să ia lampa. Când se văzu cu ea în mână, începu s-o frece până când duhul se arătă.

– Comandă, stăpâne!

– Doresc să dispar de pe acest tărâm alături de prințesă și palat.

Duhul se supuse.

Între timp, Aladin sosi acasă, și mare-i fu mirarea când nu mai găsi nici urmă de palat ori de prințesă. Parcă-i înghițise pământul. Se întristă peste măsură, dar își aminti de duhul inelului care îl mai scăpase odată din bucluc.

– Du-mă degrabă la draga mea soție, duhule !

Nici nu rosti bine cuvintele că se și trezi în bucătăria castelului. Aici își zări soția care îi pregătea vrăjitorului un ceai. Copila îl îmbrățișă și-l întrebă dacă are vreun plan pentru a scăpa de vrăjitor.

– Dragă mea, ia acest praf și toarnă-l în ceai, îi răspunse Aladin.

Fata se grăbi să-l asculte, iar când îi servi ceaiul omului hain, acesta adormi într-o clipită. Aladin luă degrabă lampa și rugă duhul să-i ducă înapoi, pe tărâmul lor. Ajunși acasă, au găsit sultanul bucuros nevoie mare că-și revede odorul. În cinstea lor s-a dat o petrecere mare, cum n-a mai fost alta și care a ținut trei zile și trei nopți. Iar despre vrăjitorul cel rău nu s-a mai auzit vreodată.